

Postanowienie z dnia 13 października 2005 r.

II PZ 39/05

Nie czyni zadość warunkowi określonemu w art. 398⁴ § 1 pkt 4 k.p.c. sformułowanie wniosku o uchylenie zaskarżonego wyroku, bez oznaczenia zakresu żądanego uchylenia.

Przewodniczący SSN Barbara Wagner (sprawozdawca), Sędziowie SN:
Katarzyna Gonera, Maria Tyszel.

Sąd Najwyższy, po rozpoznaniu na posiedzeniu niejawnym w dniu 13 października 2005 r. sprawy z powództwa Janusza G. przeciwko G.-P. Spółce z o.o. w P. o odszkodowanie i ekwiwalent za urlop, na skutek zażalenia powoda na postanowienie Sądu Okręgowego-Sądu Pracy i Ubezpieczeń Społecznych w Poznaniu z dnia 29 kwietnia 2005 r. [...]

o d d a l i ł zażalenie.

U z a s a d n i e n i e

Sąd Okręgowy w Poznaniu postanowieniem z dnia 29 kwietnia 2005 r. [...] odrzucił kasację Janusza G. od wyroku tego Sądu z dnia 11 lutego 2005 r., zmieniającego punkt I wyroku Sądu Rejonowego-Sądu Pracy i Ubezpieczeń Społecznych w Poznaniu z dnia 1 września 2004 r. [...], zasądającego od G.-P. Spółki z o.o. w P. na rzecz skarżącego kwotę 39.000 zł tytułem odszkodowania za niezgodne z prawem rozwiązanie umowy o pracę, w ten sposób, że powództwo oddalił.

Pełnomocnik Janusza G. wniósł skargę kasacyjną od wyroku Sądu Okręgowego z dnia 11 lutego 2005 r. wskazując, że „na podstawie art. 398¹ § kpc” zaskarża „wyżej wymieniony wyrok”. W ocenie Sądu Okręgowego, skarga nie określa czy wyrok jest zaskarżony w całości czy w części. Niespełnienie wymagania formalnego określonego w art. 398⁴ § 1 pkt 1 k.p.c. jest istotną, nieusuwalną wadą, powodującą odrzucenie skargi kasacyjnej na podstawie art. 398⁶ § 2 k.p.c. bez wzywania do uzupełnienia jej braków.

Janusz G. zaskarżył to postanowienie zażaleniem, wnosząc o „uchylenie zaskarżonego orzeczenia przez Sąd Okręgowy w Poznaniu i nadanie skardze kasacyjnej dalszego biegu”, ewentualnie o „uchylenie zaskarżonego postanowienia.” Zdaniem jego pełnomocnika, skoro „skarżący w skardze kasacyjnej stwierdza, iż zaskarża wyrok Sądu II instancji, nie wskazując że czyni to w części to oczywistym jest, iż wyrok zaskarża w całości”. Wyraźne oznaczenie czy orzeczenie jest zaskarżone w całości lub w części wymagane jest tylko w razie zaskarżenia orzeczenia w części. Należy bowiem wówczas dokładnie określić „w jakiej części orzeczenie się zaskarża, a w jakiej nie”. Podniósł nadto, że Sąd odrzucił kasację „a więc środek, który nie został wniesiony oraz który jest nieznaną ustawie”. Artykuł 398⁶ § 2 k.p.c. stanowi bowiem o odrzuceniu skargi kasacyjnej, a nie kasacji.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Powoływany przez Sąd oraz skarżącego art. 398⁴ k.p.c. określa wymagania jakim powinna odpowiadać skarga kasacyjna. Przepis ten został podzielony na dwa paragrafy. W pierwszym z nich wskazuje wymagania stawiane skardze kasacyjnej jako nadzwyczajnemu środkowi zaskarżenia, zaś w drugim - te, które powinno spełniać każde pismo procesowe. Wymagania skargi kasacyjnej ustanowione w paragrafie pierwszym nie mogą być uzupełnione, a skarga niespełniająca któregokolwiek z nich podlega odrzuceniu *a limine*, bez wzywania do uzupełniania jej braków. Mogą być jednak uzupełniane braki skargi kasacyjnej jako zwykłego pisma procesowego. Konsekwencje rozgraniczenia tychże wymagań określa art. 398⁶ k.p.c. Wymieniony w art. 398⁴ § 1 pkt 1 k.p.c. warunek oznaczenia orzeczenia, od którego jest wniesiona skarga kasacyjna, ze wskazaniem czy jest ono zaskarżone w całości, czy w części jest wymaganiem, którego niespełnienie powoduje odrzucenie skargi kasacyjnej. Oznaczenie orzeczenia sądu drugiej instancji polega na wskazaniu sądu, który wydał zaskarżone orzeczenie, jego sygnatury, daty wydania, nazwisk stron postępowania i przedmiotu sprawy. Z kolei oznaczenie zakresu zaskarżenia następuje poprzez podanie czy orzeczenie zaskarżone jest w części, czy też w całości. Wskazanie zakresu zaskarżenia jest niezbędne do określenia granic rozpoznania kasacyjnego. Z tego powodu, jak też z uwagi na charakter postępowania kasacyjnego i stopień jego sformalizowania, nie jest dopuszczalna wykładnia zakresu zaskarżenia i jego kierun-

ków (por. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 16 października 1997 r., II CKN 404/97, OSNC 1998 nr 4, poz. 59).

Wniesiona przez pełnomocnika skarżącego skarga kasacyjna jakkolwiek zawiera oznaczenie orzeczenia, to nie spełnia wymagania określonego w art. 398⁴ § 1 pkt 1 k.p.c., a mianowicie oznaczenia granic zaskarżenia. Nie czyni również zadość warunkowi z art. 398⁴ § 1 pkt 4 k.p.c., albowiem sformułowany przez skarżącego wniosek o uchylenie wyroku nie zawiera oznaczenia zakresu żądanego uchylenia. Oznaczenie tych wymogów stanowi tego rodzaju konstrukcyjny element skargi kasacyjnej, którego brak powoduje, że staje się ona prawnie niedopuszczalna.

Rację ma strona skarżąca, że Sąd odrzucił środek zaskarżenia o nazwie „kasacja” zamiast „skargi kasacyjnej”. Uzasadnienie postanowienia, a zwłaszcza prawidłowe powołanie podstawy rozstrzygnięcia (art. 398⁶ § 2 k.p.c.), wskazuje jednak, że błędne nazwanie wniesionego przez pełnomocnika Janusza G. środka zaskarżenia stanowiło oczywistą omyłkę Sądu.

Mając powyższe na względzie Sąd Najwyższy oddalił zażalenie na podstawie art. 394¹ k.p.c w związku z art. 398¹⁴ k.p.c.

=====